

Čy-li spēwał,
Piłnje dželał,
Strowja cze
Čswójbnj statok,
A twój šwjatok
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoł mójznj
Lubošč ma;
Bóh pał šwěrnj
Pičes spał měrnj
Čzerjtwosč da.

ČACE ŠCJ

UDYČIČ.

Mječ ty spēwał,
Čswěrnje dželał
Wščědne dny;
Džeń pał šwjatj,
Dušči datj,
Wotpocził ty.

S njebeš mana
Mječ čzi kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotščerw cze!

F.

Szerbiske njedželiske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Čsmolerjez knižicziščerje w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Na nowe lěto.

Bialm 86. 11.

Rozwucž mje, Čnježe, šwój pucž, so bych ja kłodzil
šwój pucž, so bych ja kłodzil w twojej prawdže; šakhowaj
moju wutrobu pšči tym jěnym, so bych ja šo twojeho
mjena bojał! Šamjeń.

S tajkej pšalmistowej próstwu, wy lubi čitarjo
łopjena „Bomhaj Bóh“, nowe lěto nastupče a šebi Bože
hadne žnohuowanje wuprosčeže ja našče „Bomhaj Bóh“
a ja waš a našch drohi šerbiki lud. Kiž ma bėh wščitkich
lět w šwojej ruzj, pšched teho trón stupny, my kłodzi
šmjertni ludžo! Čnješabudžmy, so wón je! Čajki bohaty
muž je pšalmista był se šwojej wutrobu hnujajej boha-
bojošču, njedk tež bėšče hewał hubjeuy a kłodny, kaž šam
praji w přenjej šchtucžy. Na tajkim mužu widžič: niž
pjenjeuy, čzešč a derjehicze činja čzłowjeka bohateho, ale
bohabojošč je bohatstwo, nahromadžene w čzežlich čzabach.
Čso wšchón Bohu dowěricž — to bėšče pšalmistowe
žiwjenje, wón šo modli: Rozwucž mje, Čnježe, šwój pucž,
so bych ja kłodzil w twojej prawdže; šakhowaj moju
wutrobu pšči tym jěnym, so bych ja šo twojeho mjena
bojał.“ A wón njeje hiščče teho šnał, kotryž je prajił:
„Šbóžni šče wy kłodzi, pšchetož njebeške kralestwo je
wašče.“ (Luf. 6, 20.) Wy teho šnajemy.

Wščelake nadžije maja ludžo, tež wščelake dobre
prjódčwacža w hladanju do pšchichodneho lěta. Kóždy

drje ma něšto, ja čzimž je se wščeš šwojej mozu štał,
ale radžilo šo jemu hiščče njeje — hacž nowe lěto jo
pščinjeke? Čěkotržkuliz čze něšto wotbncž, šchtož
čzeško na jeho ramjenjomaj abo na jeho šwědomuju leži
— hacž nowe lěto jemu to wotwošnje?

Bytaj šwoje nadžije pola Boha, jo njeby šo
š wopacžnymi džěčaznymi nadžijemi a myšlicžkami šabjerał!
Bytaj to jene, šchtož je nušne: bohabojašnu wutrobu,
wodacže do Božiči huadnych wodženjow. Čnješowj pucž
je tam, hdžež kłodzilich w Božej prawdže a hdžež pšči
wšchēm, šchtož šo tebi radži abo njeradži, lubi abo njelubi,
twoja wutroba tola pšči tym jěnym šakhowana woštanje,
so by šo Božeho mjena bojał.

Ach porucž Bohu šwěru
Čswój pucž a šrudobu
A wopomni š prawej wěru:
Bóh knježi na njeby,
Wón lóšt a wětry wodži,
Tež wščitke mróczele,
Pucž, po kotrymž šo kłodži,
Tym šwojim šjewicž wě.

Džěczo šo štaršchimaj dowěri, š jeho wócžka hlada
šwětka nadžija, hacž runje — a to niž jenož přenje lěto
— ani to najmjeńšče w šwojej mozy nima. Na to —
mješ druhim — je Ješufowe šłowo wotměrsjene: „Če-li
šo šo njewobrocžicze a njebudžecze jako džěči, dha wy
do njebeškeho kralestwa nješpšchidžecze.“ Šako džěči Bože

dyrbimy s džeczazym doměrjenjom po tym puczu hieč, po kotrymž naš wodži našch njebejski Wóczez, fiž ma naš a wschitke našche wězy w swojej ruzy. Gusto blyschisch abo tež sam prajisch: „My njejsimy došč prošyli.“ To je wopaf, hdyž je prajene w mēnjenju, so Bože domapytanje wotwišuje wot našcheje pobožnosće. Njeje sawěsće wěrnó, so Bóh tón Knjes kóždžičkeho hinaf wodži hacž wón prošy? „Pšchetož my njewěmy, sčto prošycž dyrbimy, jako so salezi“, tak pišche swj. Pawoł (Romsk. 8, 26). Kóžda próstwa teho dla, t kotrejž njechascž pšchistajicž: „Twoja wola so stań“, je bładna, a Jesuř praji: „Ty njemēnich, sčtož Bože, ale sčtož cžlowjeczne je.“

Boži pucž — to dyrbi cžlowjek wufnyčž — je wschitko to, sčtož naš w žiwjenju (a we wumrjeczu!) potrejchi, wošebje pak tež to, sčtož nam spožčene njeje. Chzešch-li w Božej prawdže kłodžicž, dha prošč, so by tón Knjes cže rošmucžil swój pucž, to reka: so by tebe rošmucžil we wschěch wězach jeho wodženje spótnacž a cžesćicž a bebi dacž lubicž a t lepšchemu klužicž.

„Tym, fiž Boha lubuja, wchitke wězy t lepšchemu klužu.“ (Romsk. 8, 28.) Samjeń.

+ Ja a mój dom chzemy temu Knjesej klužicž.

Tak dha je so nowe lěto spoczalo a stare t rowu donjeřlo. Hdže dny a hodžiny sańdženeho lěta wostachu? Hdže su našche kłowa a skutk, hdže wschě šewjenja smutkowneho a swontowneho žiwjenja? Hdž na to spominamy, dyrbimy wufnacž: Wschitko je sachodne, wišcho jako řón, wschcho kucžomne. Tola ně, w kóždym nastupanju tak njeje. Nowolětně scženje (Lut. 2, 21) nam mjeno „Jesuř“ mjenuje, kotrež so ženje njeřhabla, ženje njejańdže, kotrež wostaje, hdyž tež njebo a semja sahinjetej; pšchetož Jesuř Křystuř wčera a dženřa a tónřamy do wěcznosće. A sčtož je bebi tole mjeno do wutroby sapřbal, sčtož twjerdže do njecho wěri, tón budže žiw, hacž wón runje wumrje. Duž wobantimy twjerdy řwjař t tymle wěcznym mjenom a cžimy to t tym kłubom: „Ja a mój dom chzemy temu Knjesej klužicž.“

Wohladajmy w tychle ryncčkach najprjedy na teho Knjesa, kotremuž chzemy klužicž, a potom na tu klužbu, kotruž chzemy jemu wopofasowacž.

Žadny džen kłutny a starosćiwym duřham tak wjele rošpominacž njedawa, kaž přeni džen noweho lěta. Nam je, jako by wobras žyheho lěta je swójim swětkom a scženom do řchpihela tuteho přenjeho dnja řastupował. Pšches wotřad stareho lěta na njewobřtajnosć wschěho cžafneho žiwje dopomnjeni, bebi prajšenja řtajamy: Kať póńdže so mi w kónž tuteho lěta? Wudu hiřcže pšchi žiwjenju, směju hiřcže swójich lubych, kotřiž řu w tu řhwilu mojeho žiwjenja radošč? Wokhudžu abo wobohacžu řo, niž jeno na pjenješach, ale tež na kłube luboščje a mēra? Wostanu řtrowy, abo řhorju na cžele abo po duřchi? Směju řo se starosćiwymi bēdžicž abo pšchēndu bješ nich do pšchichodneho noweho lěta? Tak a hinaf řo wutroba prajřha na nowolětnym ranju. A runje řa tole kłutne ranje řo nam najřtōřche řcženje podawa. Tola pšchi wschěj swójej řtōřcži wopřchija wono řro a jadro žyheho ewangeliya: to mjeno, kotrež je wschēm řrēřnikam řbōžna a wjeřela powješcž; to drohe řesuřowe mjeno, na kotrež wōtzojo cžafachu, kotrež Boži jandžel jako wulke wjeřele řrēřnemu řwētej pšchipowjedasche. Řrōtke je řcženje, ale wulke je řesuřowe mjeno w nim. W tymle mjenje bydli džē wschitka polnosć bōřtwa cžēlnje, řařnosć jenicžkeho narodženeho wot Wōtza; w tymle mjenje wotpocžuje žyhe cžlowjeitwo, t podobnosć na Boha ř nowanarodžene; w tymle mjenje řu wopřchijate řalowřte řastupowa, do kotrychž Wōtza řmilna lubošč řyna řařnosćje řadrajcži, pšches kotrež řyn w swójej řrwi wēczne wujednanje řařoži a potom jako řrēdnik a řrudnik wschitku mōž w njebeřbach a na řemi do swójemu řukow řsa. Kōžda bōřka dotonjanosć a kōžda cžlowřka cžřtosć řo nam ř tuteho mjena napřchecžiwu blyřcži. Tcho dla dyrbja řo tež wschitke kolena w njebeřbach a na řemi w tutym mjenje pokłafowacž a wschitke řařki pōtnacž, řo řesuř Křystuř tón Knjes je, t cžesći Boha teho Wōtza.

S nowolětnym postrowjenjom tuteho mjena chze nam potajřim Bóh prajicž: Tchole Knjesa řebi wufwolcže, jemu w nowym lēcže klužcže, řa nim jako jeho prawi wucžobnizy řhodžcže! A řařki řrořch postřcža tole postrowjenje Bože našchē njemērnej a se řtarosćiwymi wobcžēneje wutrobje! Bóh je nam drohe řesuřowe mjeno jako postrow řwōjeje luboščje dač, cžeho dyrbjeli dha řo bojecž? Wufwolimy řebi řesuřa we wēřje řa řwōjeho Knjesa a řbōžnika, dha řmēmny tež řtarosći wutrobom ř brōnju kłowa napřchecžiwu řtupicž: „Kotryž je nam řwōjeho řyna dač, řaha by wón tež njeřhal ř nim wschitko nam řnadnje dacž!“ Pšchetož jeho řa Knjesa wufwolicž, to reka, jemu bliřko pšchicž, wot jeho mořy njeřeny, wot jeho luboščje řchřitowany byč. A tōnle řesuř, twōj Knjes, je řral wschřřich řralow, řnjes wschřřich řnjesow. Njebo je jeho řrōn a řemja jeho nohow podnořk. Do jeho řukow je řřcha mōž w njebeřbach a na řemi data. A pšchi wschēm tym wōn njeje wot tebe džēlny; ně, wōn je cži se řrēdnikom, řratrom a pšchecželom. Mjeno „Jesuř“ reka: Bóh pomřa; pšchetož w Křystuřu je řo řrēřnemu cžlowjeitwu pomōž Boža dořtala. Tcho dla nowolětně postrowjenje Bože pšches řesuřowe mjeno řakle t nam řecži: Njeřtrachuj řo, Bóh pomřa; tōn, fiž je twōj řrēř, twōju řhudobu, řhudjenosć a řrudobu njeřl, je něřko t prawiřy Božej powyšchēny a je tam twōj řrēdnik, kotryž cže pola Boha řastupuje. Duž přecž se řtarosćiwymi myřlemi; wufwol řebi řesuřa řa řwōjeho Knjesa a řbōžnika, řo by řo prawi Boža pomōž w tymle nowym lēcže nad tobu řiwa wopofasowala.

Wohladajmy něřko hiřcže na tu klužbu, w kotrejž mamy tutemu Knjesej klužicž.

Kať dyrbimy tule klužbu wofnamjenicž a se kłowami wuprajicž? Duřcha, fiž ty wēřich, ty wēřch, řo twōja klužba, řbōžnikēj wopofasana, jeno w kłowach njewobřteji. Čhtōž mje lubuje, praji našch Knjes, tōn budže moje kłowo džerjecž. To pak je luboščje řkłuboka wořebitoscž, řo je wona kłowo a řkut a řo podacže řyheho žiwjenja, pořwjecženje řyheho byčja pšches řařolubosć řamu jako prawi wopor, Knjesej pšchinjeřeny, pōřnawa. Duž je to wořebitoscž twōjeje klužajeje řařolubosćje, řo řo wona do řchule wēřy řtaja a w tej wschēdnje řorje pohladuje t temu, kotryž naš přjedy je lubowol, a kōždy cžah a kōžde řnamjo jeho řwjateje luboščje, t našchemu wumōženju řewjenēje, pšchipodobnicž řo přōjuje. To je to wuřbofe njedowprijomne byčje Křystuřoweje luboščje byčlo, a tam wjedže se řkłabej řrocželu našche řcžehowarřtwa w lubošči, jeli je tořamo prawi do řchule wēřy řastupilo a tamne řařne řkłubjenje dořtalo: Wēř do Knjesa řesom Křysta, dha budžejř ty a twōj dom řbōžny.

Hlej, řa a mój dom chzemy cži,
O Knjesē, wschōn cžaf žiwjenřki
Tu ř cžēlom, ř duřchu klužicž.
Ty dyrbjich w domje ř Knjesom byčž;
Daj, řo ma to wchēm t řbožu tycž,
Řiž mēř twōj chzedža wuřicž.

To budž našcha wotmōwa na nowolětny postrow našcheho Boha, kotryž je nam drohe řesuřowe mjeno pšchinjeřl. řosua, wjednik řracla do řanaana, řkōži řwōje wjednitwo ř tym řkłubjenjom: řa a mój dom chzemy temu Knjesej klužicž. Tōn Knjes řam dyrbjesche potom ř wjednikom řwōjeho řuda byč. A my, kotřiž mamy w Křystuřu prawiho wjednika do wēczneho řanaana, řastupmy na řpoczatku noweho iēta do řklužby tuteho Knjesa ř tym řwjatocžnym řkłubjenjom: řa a mój dom chzemy temu Knjesej klužicž! Dom je řwōjba, kotraž ma, pšches wēřu wuřwjecžena, řēta Boža na řemi byč. Wōn je wuřřchi žiwjenřki řwjař, kotrehož řtawny řaju w jenej wēřje a lubošči t wēcznemu domej pokojnje pucžowacž. Řchescžijarřki dom dyrbi na tōn řōřtny řanjen natwarjēny byč, kotryž řu cžēřlojo řačřřli, kotryž pak bu wot Boha řa řōřtny řanjen wufwolēny. Wōn dyrbi wēřu do Křystuřa řa řwōj řkalny řaklad mēč a wobarnowacž. řa a mój dom, — o řtejny řa tym, řo byřmy temu řenemu Knjesej klužili! řa a mój dom, — nan a macž, řyn a džowka, řnjes a wotrocžk, o řwjecžcže řo t řhromadneje Knjesowej řklužbe w tymle lēcže! Hlejcže, tōn řa nowolětny postrow nam wot Boha daty je našch wulki pomōžnik a chze mjes nami ř domom byč. Duž dyrbi dom, nan a macž, džēcžo a wotrocžk jeho we wēřje řwōjeho Knjesa mjenowacž. Řiž řy ty řwōje žiwjenje řa mje woprowal — řak njeř řo wēra modli — řwōje žiwjenje cži řařo řam, řebe do řwōjeje wutroby pšchijimam, řak řo moja dowēra a nadžija jeno na řebi jako na řakladje wēřy a žiwjenja wotpocžuje.

Za chzu czi swojeho žiwjenja móž t woporej pschinyeč, tak so pschezo jeno sa tym honju, twój prawy wučobnik byč. W sbožu a radosći budže to jeno moje sbožo, so by mi ty Božu pomoz pschibrocził; w horju a srudobje chzu na tule stalu Božeje pomozu postupić a njecham ischepjetacž a so strachowacž; w džełe a prózy spomnju na twoje krawne bédženje a njesabudu, tak droho by mje wufupil.

Sa a mój dom chzemy temu Knjesej služicž — póježe hem, saspucže do sbratrowanja sa tónle uwolětny slub. D so bychu wschě wutrobny dženka tuto slubjenje scziniłe a wschě domy wobfankle, hebi tele lětno napižmo dacž! Pschistupče wschitzu hem; my chzemy slubicž: shromadnje wěricž, shromadnje so modlicž a lubowacž, shromadnje khwalicž teho miłosčiweho Knjesa, kotryž je nam se swojej bójskej pomozu blisfo w kóždy čas. Potom móžemy teho wěsći byč, so budža mroczele jeho hnady tež w tutym lěče swoje žohnowanje na hona nascheho žiwjenja wuliwacž!

K. A. Fiedler.

Pomhaj Bóh k nowemu lětu.

Sažo je so pominyło
Zene i semskich lětow nam
A so i Bohom dokonjalo
Stopa bliže k wěcznym dnjam.

Nowe lěto nastupimy
W Božim mjenje, i Jesužom;
Wot Boha hej wuprošymy,
Njech je Jesuž i wodžerjom.

Duž dha, moji lubi, nětko
Pomhaj Bóh! wam pschivolam;
Sa wam pscheju dobre wschitko,
Daj Bóh sbože! praju wam.

Bóh waš žohnuj i nowa sažy,
Spozecž wam strowosć, wjekeloscž,
Měr a jednotu wschě časny,
W wěrje daj nam stajnje rojč.

Bóh wam žohnuj wasche pola,
Ssyny na nich sžerž wam wschě;
Prošymy, so je jeho wola,
So jaž' mamy rjane žně.

Hdyž my khlěba wužiwamy,
Dha so Bohu džakujmy;
Wot njeho my wschitko mamy,
Čžejež jom' i khwalbu spěwajmy!

Pschede wschěm pak swarnuj dale
Nasž psched wohnjom, drohotu;
Njech nam nje-pschidže žmjercž nahle,
Swarnuj nasž psched khorošču.

A hdyž khóbd žmy dokonjeli
Naschob' semskob' žiwjenja,
Wot Boha žmy sawolani
A rónkej teho jehujecža.

Ach, so bychmy hódni byli
Sstychecž kłowa Jesuša:
„Póježe hem, wy prawje žwěrnj,
Ebóžnosć budž wam wěczna mřda.

Ernst Helaf.

Puczowanje po Božim pišmje

abo

fajle myšle nadeněžech, Bože kłowo czitajo.

Podawa žwěrnj czitat „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Wójsažowe, 31 staw.

(Potracžowanje.)

Srěczniwy běšče Laban a sawěsče wulki ludak! Hdyže je Laban se swojimaj džowkomaj, a hdyže stej džowzy i nanom lubosčiwje wobkhadžaloj? Hdyže bě Labanowe smyšlenje k pschichod-

nemu žynej lubosčiwje a pocžesčowaze? Skónčnje pak sjemi ž^o jažnje, sčto je tutemu čłowjekej do mamonoweje služby žyle ponurjenemu najlubšče a najšmanjšče — jeho domjaze božki —! So by te sažo dostal, nałožuje njemalo prózy.

31. Jakub wotmolwi a džesche k Labanej: Sa so bojach a hebi myšlach, so mohł žnadž mojej džowzy mi wsacž; njeswolizu do teho, so byschtej so mnu do mojeho wótzneho kraja czahnyłej, mohł jej i mozu pschi hebi skhowacž; teho dla rošbudžich so, so skradžu czeknych.

32. Pschi kotrymž ty pak mješ nani twoje pschibohi, wo kotrychž ty měniš, so žmy je so bu wjali, namafasch, tón njech wumyje tu psched naschimi bratrami, a njech tak saruna žwój nje- skuff se žmjercžu tu psched woczemi swojich pschiwusnych a pschedzelow, kotrychž by so bu pschiwjedł a kotřiž žu tež moji krejni pschedzeljo. Wytaj žwoje pola mje a wmi jo hebi, ja wo tute pschibohi njerodžu; ty móžesč je lubjerad sažo so bu wsacž, namafasch-li je.

Jakub njewjedžesche, so bě je Rahel franža, hewak njeby wón prjedy do teho swolil, nětko pak njeby i tajkej dowěru rěczal.

33. Na to džesche Laban, so by wscho pschekladowal, do Jakuboweho a do Lejineho a do wobeju džowzynjeju stanow, ale njenamka ničžo. A džesche i Lejineho do Rahelineho stana.

34. A Rahel wja Labanowe pschibohi a položi je pod wjel- bludowe klanje, abo lěpje: pod wjelbludžaze žedlo, kotrež mějesche na pucžu jěchanja dla, a kotrež bě tak wulke a pschihódne, so móžesche je w stanje sa wotpocžint nałožowacž, a žyny so na njo. Laban pak wobmaža žyly stan a wscho, sčtož bě w nim, a njenamaka ničžo.

35. Pschischedschi pak tež k njej chzysche wjelbludžaze žedlo, na kotrymž wona žedžesche, pschepntacž. Duž džesche wona k swojemu naney: Mój knježe, njehněwaj so, pschetož ja njemóžu postanyč psched tobu, ale dyrbyju žedžo wostacž, pschetož mi so dže po žonjazym waschnju. Tak nje-pschepntajžy wjelbludžaze žedlo, dofelž mějesche sa njemóžne, so wona w tajtim padže na jeho bohach žedži, njenamaka pschibohi, keltož tež pntasche, so tu nětko wohańbjemy stejesche. Tak pak bě prawo, drugeho nažwaricž, nětko na Jakubowej stronje.

36. A Jakub so rošhněwa a žwarjesche Labana a džesche k njemu: Sčto žym ja ške czinił a šhrěschil, so by so tak na muje rošhněwal, so žahasch sa mnu rošhorjenu jako sa wohidnym paduchom a nje-krašnikom?

37. Ty by wschitke moje wězy pschepntal: sčto dha by ty namafal wot wschitkich tvojich wězow i twojeho doma? Polož je tu psched mojimi a tvojimi bratrami, so mješ namaj wobemaj žudža, na kotrej stronje je njeprawda.

38. Ničžo tu njemóžesč položicž! — Ale kaž tu, tak je stajnje twoje waschnje te mni bylo — njedowěrnny, žebicžny čłowjek se žurowej wutrobu! tajki by byl. Dwazyczi lět žym pola tebe byl, žym twoje stadla pažl a hladał — a tak žym tebi služil! Twoje wowzy a kofy nježbu pomjetale, dofelž žym je stajnje žwěru hladał, a borany twojeho stadla ja nježym jedł, kaž je to pastyrjej, kotryž husto ničžo druge nima, dowolene, a kaž to tež njeprawni pastyrjo často czinja, potom pak swojemu knjesej narěcža, so žu rubježne swěrjata rostorhali, sčtož žu žami šjedli.

39. Ak pak by so ty te mui mēl? Sčtož je wopravdže wot swěriny rostorhane bylo, nježym tebi pschinyežl, žym jo dyrbjal saplacžicž, bych-li jo tež rostorhane — so bych tak wěrnosć žwojich kłowow wobkwědežil — pschinyežl a jo tebi psched woczji položil; ty by wot mojej rukow žadal, sčtož žu paduschi franžli, njedžiwajžy na to, sčtož lubosć pschikafuje, njech je, so je so mi wodnjo abo w nozy franžlo.

40. To wscho by czinił, a tola by wjedžal, tak hórku službu žym mēl a tak nježebicžiwje žym ju jastawal. Wodnjo mje horzota tyschesche a w nozy žma, a nje-pschidže žane spanje do mojej woczow, a ty snajesč, tak so horzota se žymu w lěče měni, so so často se straschnje horžymi dnjemi žalobnje žymne nozy wotmēnjeju, so dyrbišch so w nozy kóžuch a czopku draštu woblež.

W Mesopotamskej je druhdy tak horzo, so swěrina na polu husto ležo wostanje. Čžim czoplishe pak žu dny, čžim žymnishe žu nozy, kaž wschudžom w narašchim kraju. Spal Jakub njeje, so by tajke nješboža, fajkež je horka naponuil, wot Labanoweho stadla wotwobrocžil.

41. Tak žym ja tebi dwazyczi lět w tvojim domje služil,

schtynacze wo twojej dzowzy a schescz wo twoje stadlo, ja msdu, kotruz mejach wot twojeho stadla dostacz; a ty by mi ja tute schescz let moju msdu dzefacz kroc pschemenil.

42. Njebn-li mojego wotzowy. Boh, Abrahamowy Boh, a Ssaakowy strach so mnu byl, ton, kotrehoz bo Ssaak jako swojeho Boha boji a jeho czesczi, ty budzische mje netk prbidneho wot bo puszczil. Ale Boh je na moje hubienstwo, kotrez hym w twojej sluzbje czerpil, a na prazu mojemu rukow, na wschu niesprawnoscz, kotruz hym s twojeje burowoscze nashonil, pohladał, a je tebe sachodnu noz wo hnje swaril.

Sakubowe slowa hibaja bo s mozu a s nadobnosczu jeho saczuczow, jako peshnerke slowa. Wone rezu tez Sabana se swojej wernosczu do wutroby; tola w sledowazym we bo s nowa wupyschicz, jako by pscheczimo Sakubej se wschem prawo mel, a jako by jeho jeniczy luboscz k dzowkomaj a k jeju dzeczom jeho nuczila, so swoje prawo njenalozi. So hebi won dale prawdzity swjast s Sakubom zada, sjewi s nowa, so je won czlowjek s niedowierzazym, wulzy wschodnym smyhlenjom. Ludzo po jeho waschuju kudza stajuje po hebi wo druhich, boja bo wschudzom steho a njewerja ani zanemu czlowjefej, najprjedy ma wscho bycz podpiżane a podshglowane. (Potraczowanie.)

Pschestup do noweho leta.

Sdychnjeniczko.

Jesuf, Jesuf be to mjeno
We tym lecze jańdzemym,
Jesuf, Jesuf njech je jeno
Tez we lecze pschichodnym;
Jesuf je nasch wodzeť byl,
Won nař dale wodzicz chyzł.

Jesufa khwal nascha duscha,
Won nař dotal idzerzał je;
Jesufa czescz, kař bo sluscha,
Psches twoj' zyle žiwjenje,
Jesuf je byl hwěza ham,
Won chyzł dale hwěczicz nam.

Duž dha chzemy stroschnje sařy
Nicz do leta noweho;
Njech pschindu ste, dobre czařy,
Dzerzmy Boha lubeho,
Won nam hwerny wostanje
Psches leto, hacz k kónzej dze. Ernšt Delař.

Wschelake s bliska a s daloka.

— 31. dezembra dokonja bo 25 let, so kn. farar Garbať w swojej Koteczanskej wořadze se žohnowanjom skutkuje. Duž bo tez zyla wořada na jubileju swojeho duchowpastyrja s wutrobnym dzakownym dzelbraczom wobdzeli. Na jubilejskim dnju shromadzichu bo sastupjerjo wořady pod wodzenjom knjesa rycerfublerja Wilhelmiya nad Kotezami, kař knjes kantor se schulskimi dzeczimi na farje, Tez knjes schulski inspektor Bach s Lubija bešche pschischol. Schulste dzecz sanyšechu hwjedzestki thersusch, kař tez deklamaziju pschednořychu. Knjes kollator bo s wutrobnymi slowami na jubilara wobroczi a wořadne dary pschepoda: krařny wobras: Jesufowe predowanje na lódzi a drohotny sledborny dar. Knjes schulski inspektor wupraji swoje sbožopschecze. Knjes kantor pschepoda swojemu knjesej duchownemu s wutrobnym postrowjenjom postawu žohnowazeho Khrystuřa wot Thoraldsena. Knjes jubilar bo s huntej wutrobu podzakowa. K jubilejej bechu s bliska a s daloka mnohe sbožopschecza došche. Wotrejune hejmanstwo jako konsistorialna wyschnoscz bešche w rjaných pschipsnawazych slowach sbožopschecze piřmo hwernemu duchowpastyrjej pōřkalo. Džen 2. januara pschindzechu sastupjerjo herbsteje hlowneje konferenz: farar rycer Sakub, fararjej Wrořakaj s Budestez a s Grodzischca, farar rycer Kencz s Ketzl s Budyschinka. Knjes pschednyda farar rycer Sakub mejesche rjanu wutrobu hnuzazu recz na knjesa jubilara, w kotrej spominasche, kař hym my wschitzy pastyrjo nascheho najwyschscheho pastyrja — a jemu žohnowanje ja pucz do pschichoda pschejo lubemu sastojnstemu bratrej Bože žohnowanje wudzeli a pschepoda rjane knihe, pred-

wanja wo sczenjach. S hnutymi slowami bo knjes jubilar podzakowa. Tez Budyska konferenza duchownych bešche rjanu wobras Desuka jako nascheho hwerneho pastyrja pōřkalo. Wjele druhich darow hwedczachu wo luboscz, kotruz je hebi knjes jubilar w swojim hwernym skutkowanju dobył. Boh žohnuj jeho dale w jeho žohnowanym duchowpastyrstwie w jeho wořadze.

Hdyž swjaty wječor swoni.

S radosczu podamy tonle thersusch jako dopomnjeťku na njeboczischeho peshnerja po jeho smjerczi.

Eslyschcz, smjertny swon netk swoni
Morwom' smjertny spew,
S wječora bo želnje shoni,
Schto je won tu byl,
Wschitzy morwi stanu živi
Wulki kudny czař,
Kom'z bu tu row wocziniłi,
Njeb'dze stanecz sař.

Duscha, slusich te zunje synki
Luboh' pscheczela,
Twojeho mjes rowow rnyki
Tudy pohrjebaja,
Won kař jandzel cze je samkal
Esej na wutrobu,
Kadzo czi, kař ty by nam'kal
Schczekzku rozojtu.

Dy by sluschal s jeho hubow
Sslowa wuczerke,
Esn na waznoscz jeho slubow
Dal to slubjenje,
So chzesch w dobrym thodzicz hwernje,
Twoju seinstu czet.
Hacz tam, hdzež na wječor mernje
Kandzsch sbóžny mer.

Ach, kař hym joh' wuczby stare
Lenje sazpiwal,
S placzom stupju psched joh' mary,
So jom' Božmje dal.
Eswernischi budz namakany,
Won mi wotmolwi
Ach, ton pscheczal wufwonjany
Be — džen dženischi. Gusta Satař †.

K nowemu letu!

Do noweho leta hym sańdzemu řriedu sastupili. Tez nasche „Bomhaj Boh“ je do noweho leta stupilo. My bo pscheczalam, kotřiz bu nam pschi wudawanju nascheho łopjena pomocni byli, sa jich hwernoscz a pscheczelnoscz dzakujemy, s kotrej bu nasch skutk podpjerali. My jich prořymy, so bychu nam tez w nowym lecze k pomozny stejeli pschi dobrej wězy, s kotrej chzemy duchownemu sbožu nascheho herbsteke luda sluzicz. S dobom pak tez prořymy lubych czitarjow, so bychu nam hwerni wostali a so bychu tez nowych czitarjow nam dobyli, so by nasche „Bomhaj Boh“ leto a dale bylo njedzestki pscheczal naschich herbstich domow, kotřiz kóždu herbstu hwójbu strowi se herbstkim postrowom „Bomhaj Boh“ a ju wubudza k njedzestnemu natwarjazemu czitanju a rospominanju. Khudym my rad „Bomhaj Boh“ darmo dany, hdyž swoje žadanje swojemu knjesej duchownemu wosjewja. Duž dha wutrobne „Bomhaj Boh“ do noweho leta!

J. Gólcz, redaktor.

Daliche dobrowolne dary sa wbohe armeniske řyroty:

Hodowne dary s Kacezanskeje wořady psches k. far. Gólcza:	
2 s Komorowa	10 hr.
2 s Kacez	10 =
1 s Kacez	1 =

Hromadze: 21 hr.

W mjenje wobohich řyrotow praji wutrobny dzak

Gólcz, redaktor.